

Downloaded via the EU tax law app / web

Lieta C-128/05

Eiropas Kopienu Komisija

pret

Austrijas Republiku

Valsts pienākumu neizpilde – Sestā PVN direktīva – Pasažieru starptautisko pārvadājumu uzņēmumi, kas reģistrēti citā dalībvalstī – Gada apgrozījums Austrijā, kas mazāks par vai vienāds ar EUR 22 000 – Vienkāršota PVN uzlikšanas un iekasšanas procedūra

Sprieduma kopsavilkums

Noteikumi par nodokļiem – Tiesību aktu saskaņošana – Apgrozījuma nodokļi – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma – Pāšs režīms mazajiem uzņēmumiem

(Padomes Direktīvas 77/388 18. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts, 22. panta 3.–5. punkts un 24. panta 1. punkts)

Dalībvalsts, kas atļauj nodokļu maksātājiem, kuri nav reģistrēti šajā valstī, bet kuri veic pasažieru pārvadājumus, neiesniegt nodokļu deklarācijas un nemaksāt pievienotās vērtības nodokļa neto summu, ja to gada apgrozījums šajā valstī ir mazāks par konkrētu summu, pieņemot, ka šādā gadījumā maksājamo nodokļa summa ir vienāda ar atskaitāmo nodokļa summu, un kas vienkāršoto regulējumu piemēro ar nosacījumu, ka šis nodoklis netiek minēts fakturētiņos vai dokumentos, kurus izmanto fakturētiņu vietā, neizpilda pienākumus, kas tai uzlikti ar Sestās direktīvas 77/388 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 2. punktu, kā arī 22. panta 3.–5. punktu.

Šāda sistēma pārsniedz pilnvaras, kas dalībvalstīm piemīt Sestās direktīvas 24. panta 1. punkta piemērošanā, jo ar to ir nevis ieviesta “vienkāršota procedūra [...] nodokļu uzlikšanai un iekasšanai”, bet gan attiecīgā uzņēmumi ir atbrīvoti no pienākuma deklarēt un maksāt PVN.

(sal. ar 27. un 29. punktu un rezolūciju daļu)

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 28. septembrī (*)

Valsts pienākumu neizpilde – Sestā PVN direktīva – Pasažieru starptautisko pārvadājumu uzņēmumi, kas reģistrēti citā dalībvalstī – Gada apgrozījums Austrijā, kas mazāks par vai vienāds ar EUR 22 000 – Vienkāršota PVN uzlikšanas un iekasšanas procedūra

Lieta C-128/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2005. gada 18. martā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Austrijas Republiku, ko sākotnēji pārstāvēja H. Dosi [*H. Dossi*], pēc tam – M. Frumans [*M. Fruhmann*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši Ž. P. Puisošs [*J.P. Puissochet*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Bartheł*] (referents), U. Lehmušs [*U. Lōhmus*] un A. O'Kēfs [*A. Ó Caoimh*],

ģenerālvokģete E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretģrs R. Grass [*R. Grass*],

ģemot vģrģ rakstveida procesu,

noklausģjusies ģenerģlvokģtes secinģjumus tiesas sģdģ 2006. gada 27. aprģlģ,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasģbas pieteikumģ Eiropas Kopienu Komisija lģdz Tiesu atģģt, ka, atģaujot Austrijģ nereģistrģtiem nodokģu maksģģģjiem, kas šajģ dalģbvalstģ veic pasaģieru pģrvadģjumus, neiesniegt nodokģu deklarģcijas un nemaksģģt pievienotģs vģrtģbas nodokģa (turpmģk tekstģ – “PVN”) neto summu, ja to gada apģrozģjums šajģ valstģ ir mazģks par EUR 22 000, pieģmot, ka šģdģ gadģjumģ maksģģamģ PVN summa ir vienģda ar atskaitģmo PVN summu, un vienģķģrģoto regulģjumu piemģrojot ar nosacģjumu, ka šģis nodoklis netiek minģts faktģrrģģģinos vai dokumentos, kurus izmanto faktģrrģģģinu vietģ, Austrijas Republika nav izpildģģjusi pienģkumus, kas tai uzlikti ar 2. un 6. pantu, 9. panta 2. punkta b) apakģpunktu, 17. un 18. pantu un 22. panta 3.–5. punktu Padomes 1977. gada 17. maija Sestajģ direktģvģ 77/388/EEK par to, kģ saskaģojami dalģbvalstu tiesģbu aktģ par apģrozģjuma nodokģģiem – Kopģja pievienotģs vģrtģbas nodokģu sistģma: vienota aprģģģinu bģģe (OV L 145, 1. lpp.; turpmģk tekstģ – “Sestģ direktģva”).

Atbilstoģģs tiesģbu normas

Sestģ direktģva

2 Saskaģģ ar Sestģģs direktģvas 2. panta 1. punktu PVN ir jģmaksģ par jebkuru pakalpojumu snieģģšanu, kas par atlģdzģģbu tiek veikti attiecģģģs dalģbvalsts teritorijģ.

3 Atbilstoģģi minģģģs direktģvas 6. panta 1. punkta pirmajai daģģai ““pakalpojumu snieģģšana” nozģģmģ jebkuru darģģjumu, kas nav preģģu pieģģģde 5. panta izpratnģ”.

4 Tās pašas direktīvas 9. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka “vieta, kur sniedz transporta pakalpojumus, ir vieta, kur notiek transportāšana, ņemot vērā veiktos attīlumus”.

5 Sestās direktīvas 17. un 18. pantā ir paredzēti noteikumi, kas reglamentē atskaitēšanas tiesību – kuras ir PVN sistēmas struktūras – izcelsmi, darbības jomu un izmantošanas procedūru.

6 18. panta 1. punkta a) apakšpunktā konkrēti ir paredzēts, ka, “lai ņemtu savas atskaitēšanas tiesības, nodokļa maksātājam: par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam jābūt faktūrai [faktūrinam], kas sastādīta saskaņā ar 22. panta 3. punktu”. Atbilstoši tādā pašā panta 2. punkta pirmajai daļai “nodokļa maksātājs ņemto atskaitēšanu, no kopējās pievienotās vērtības nodokļa summas, kas maksājama par attiecīgo taksācijas periodu, atņemot kopā nodokļa summu, par kuru tajā pašā periodā atbilstīgi 1. punkta noteikumiem radušās un ir ņemojamas atskaitēšanas tiesības”.

7 Sestās direktīvas 22. panta 3., 4. un 5. punktā attiecīgi ir paredzēti faktūrinu izdošanas nosacījumi, periodisko nodokļu deklarāciju iesniegšanas procedūra un nodokļu maksātāju pienākums samaksāt PVN neto summu, kas ir maksājama, iesniedzot katru periodisko nodokļu deklarāciju.

8 Minētās direktīvas 24. panta, kura nosaukums ir “pašs režīms maziem uzņēmumiem”, 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstīm, kurām varētu rasties grūtības, piemērojot parasto nodokļu režīmu mazajiem uzņēmumiem to darbības vai struktūras dēļ, ir izvēles tiesības šo dalībvalstu noteiktos apstākļos un ar to noteiktiem ierobežojumiem, bet ievērojot 29. pantā paredzēto konsultāciju kārtību, piemērot vienkrāšotu procedūru, piemēram, vienotas likmes sistēmu nodokļu uzlikšanai un iekasēšanai, ja vien tā neizraisa nodokļu samazināšanos.”

9 Turklāt minētā 24. panta 2.–7. punkts ļauj dalībvalstīm atstāt spēkā vai ieviest atbrīvojumus no PVN vai diferencētus nodokļu atvieglojumus saistībā ar PVN tiem nodokļu maksātājiem, kuru gada apgrozījums ir mazāks par EUR 5000.

Valsts tiesiskais regulējums

10 Federālā finanšu ministra noteikumos par vidējās likmes noteikšanu, aprēķinot atskaitēmās summas attiecībā uz valstu uzņēmumiem, kas veic pasažieru starptautiskos pārvadījumus (*BGBI. II*, 166/2002; turpmāk tekstā – “Finanšu ministra noteikumi”), ir paredzēts:

“Pamatojoties uz 14. panta 1. punkta 2. apakšpunktu 1994. gada *Umsatzsteuergesetz* (likums par apgrozījumu), *BGBI.* 663/1994, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar federālo likumu *BGBI. I*, 56/2002, noteic:

1. pants. Uzņēmumi, kam valsts teritorijā nav ne juridiskās adreses (sēdekļa), ne parastās uzņēmējdarbības vietas, ne reģistrācijas vietas un kuru apgrozījums taksācijas periodā saskaņā ar 1. panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunktu ir mazāks par EUR 22 000, attiecībā uz apgrozījumu, kas sasniegts, neregulāri veicot pasažieru starptautiskos pārvadījumus, kuros izmantoti autotransporta līdzekļi vai treileri, kas nav reģistrēti Austrijā, var aprēķināt atskaitēmās summas saskaņā ar 1994. gada likuma par apgrozījumu 12. pantu, piemērojot vidējo likmi 10 % apmērā attiecībā uz apgrozījumu, kas sasniegts, veicot minēto darbību (1994. gada likuma par apgrozījumu 1. panta 1. punkta 1. un 2. apakšpunkts), ja tie neizraksta faktūrinus 1994. gada likuma par apgrozījumu 11. panta nozīmē, iepriekš minētajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar

pasažieru starptautiskajiem p?rvad?jumiem.

2. pants. Vid?j? likme kompens? visas atskait?m?s summas, kas saist?tas ar 1. pant? min?to pakalpojumu sniegšanu, kuri attiecas uz pasažieru starptautiskajiem p?rvad?jumiem.

3. pants. Ja atskait?mo summu apr??ina saska?? ar 1. pantu, uz??m?ju atbr?vo no pien?kuma veikt uzskaiti saska?? ar 1994. gada likuma par apgroz?jumu 18. panta 2. punkta 5. un 6. apakšpunktu.

4. pants. Šos noteikumus piem?ro dar?jumiem un darb?b?m p?c 2002. gada 31. marta.”

Pirmstiesas proced?ra

11 Komisija attiec?gi ar 2000. gada 13. marta un 2003. gada 17. oktobra v?stul?m izteica br?din?jumu un papildu br?din?jumu Austrijas Republikai, pieprasot, lai t? sniedz piez?mes divu m?nešu laik?, skaitot no p?d?j?s min?t?s v?stules datuma.

12 Iepazinusies ar Austrijas Republikas sniegto atbildi uz min?to v?stuli, Komisija 2004. gada 9. j?lij? izdeva argument?tu atzinumu, aicinot šo dal?bvalsti veikt vajadz?gos pas?kumus, lai izpild?tu š? atzinuma pras?bas divu m?nešu laik? no min?t? atzinuma sa?emšanas br?ža. Austrijas iest?des uz šo argument?to atzinumu atbild?ja ar 2004. gada 6. septembra v?stuli.

13 Uzskat?dama šo atbildi par neapmierinošu, Komisija nol?ma celt šo pras?bu.

Par pras?bu

Par pr?vas apjomu

14 Komisija nor?da, ka Austrijas Republika ar Finanšu ministra noteikumiem ir p?rk?pusi Sest?s direkt?vas 2. un 6. pantu, 9. panta 2. punkta b) apakšpunktu, 17. un 18. pantu un 22. panta 3.–5. punktu. Aizst?v?b? min?t? dal?bvalsts piln?b? pamatojas uz Sest?s direkt?vas 24. panta 1. punktu.

15 K? ?ener?ladvok?te ir nor?d?jusi secin?jumu 24.–26. punkt?, ne visas Komisijas nor?d?t?s normas attiecas uz t?s celto pras?bu. Sest?s direkt?vas 2. un 6. pant?, 9. panta 2. punkta b) apakšpunkt? un 17. pant? ir ietverti principi, kurus ?emot v?r? ir j?piem?ro t?s 18. un 22. pant? paredz?tie procesu?lie noteikumi. Komisijas rakstveida dokumentos nav nor?d?ts, k?d? zi?? ar Finanšu ministra noteikumiem b?tu p?rk?pti principi, saska?? ar kuriem par pakalpojumu sniegšanu ir j?maks? PVN (min?t?s direkt?vas 2. pants); pasažieru p?rvad?jumi ir pakalpojumu sniegšana (6. pants); vietu, kur veic starptautiskos pasažieru p?rvad?jumus, nosaka, ?emot v?r? katr? dal?bvalst? veikto att?lumu [9. panta 2. punkta b) apakšpunkts], un nodok?u maks?t?jam ir ties?bas atskait?t p?rmaks?to PVN priekšnodokli no maks?jam? PVN vai attiec?g? gad?jum? sa?emt priekšnodok?a atmaks?jumu (17. pants). Rež?m?, kas ieviests ar min?tajiem noteikumiem, tieši ir prezum?ta visu šo principu piem?rošana. Ta?u var izr?d?ties, ka tie ir pretrun? t?s pašas direkt?vas 18. un 22. pantam, kas attiecas uz PVN fakt?rr??inu izrakst?šanu, ar to saist?t?s uzskaites veikšanu un deklar?ciju iesniegšanu.

16 T?d?j?di, ja pamati, ko Austrijas Republika izvirz?jusi savai aizst?v?bai [un] kas piln?b? pamatoti ar Sest?s direkt?vas 24. panta 1. punkta piem?rojam?bu min?tajai sist?mai, b?tu noraid?mi, tad var?tu atz?t tikai to, ka ir p?rk?pts Sest?s direkt?vas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts, k? ar? 22. panta 3.–5. punkts.

17 Komisijas pamatojums ir saist?ts ar trijiem galvenajiem argumentiem, kuru m?r?is ir pier?d?t, ka uz rež?mu, ar ko ir noteiktas atk?pes [un] kas ir ieviests ar Finanšu ministra

noteikumiem, nevar attiekties Sestās direktīvas 24. panta 1. punkts. Pirmkārt, šis režīms ir piemērojams uzņēmumiem, kuru gada apgrozījums Austrijā ir mazāks par EUR 22 000; tas neatbilst jēdzienam "mazie uzņēmumi", kas ietverts minētajā normā. Otrkārt, Austrijas Republika nav pierādījusi to, ka šis režīms neizraisa nodokļu samazināšanos. Visbeidzot, minētā norma ļauj dalībvalstīm veikt vienkāršošanu, bet neļauj tām piešķirt attiecīgajiem uzņēmumiem pilnīgus atbrīvojumus.

18 Austrijas Republika atspēko šos iebildumus, apgalvojot, ka uz šāpa režīmu, kas paredzēts tirdzniecības uzņēmumiem, kuri veic pasažieru starptautiskos pārvadājumus, kuri nav reģistrēti Austrijā un kuru apgrozījums Austrijā ir mazāks par EUR 22 000, attiecas Sestās direktīvas 24. panta 1. punkts.

19 Tāpēc, lai izvairītu prasības pamatotību, ir jāpārbauda, vai Sestās direktīvas 24. panta 1. punkta nozīmē ar Finanšu ministra noteikumiem ieviesto režīmu var uzskatīt par tādū, ar ko ir noteikta "vienkāršota procedūra [...] nodokļu uzlikšanai un iekasēšanai", vai šis režīms izraisa nodokļu samazināšanos un vai tas ir piemērojams tikai "mazajiem uzņēmumiem". Šajā sakarā pietiek, ka šis režīms neatbilst kaut vienam no šiem kritērijiem, lai minētā norma nebūtu piemērojama.

Par nodokļa uzlikšanas un iekasēšanas vienkāršoto procedūru

Lietas dalībnieku argumenti

20 Komisija apgalvo, ka ar režīmu, kas ieviests ar Finanšu ministra noteikumiem, attiecīgā uzņēmumā ir atbrīvoti no pienākuma izrakstīt faktūrrēķinus, uzskaitīt PVN un tādējādi arī deklarēt un maksāt PVN. Tā kā nodokļa likme, kas piemērojama pasažieru pārvadājumiem, ir 10 % un tā kā šādas procentuālās daļas atskaitēšana ir atļauta, tad, pēc Komisijas uzskatiem, nodokļu parāds ir samazināts līdz nullei. Tādējādi šis režīms nav PVN uzlikšanas un iekasēšanas procedūras vienkāršošana, bet gan atbilst atbrīvojumam; tas pārsniedz to, kas ir atļauts ar Sestās direktīvas 24. panta 1. punktu.

21 Attiecībā uz argumentu, ka atbrīvojums [no pienākuma], kas ieviests ar minēto režīmu, ir formālais aspekts pirmkārtgai vienkāršošanai, kas atbilst atbrīvojumam [no nodokļa], Austrijas Republika iebilst, ka Sestās direktīvas 24. panta 1. punktā šajā sakarā nav paredzēti nekādi ierobežojumi. Turklāt tā norāda, ka šā norma dod [dalībvalstīm] plašu rīcības brīvību attiecībā uz vienotas likmes vai citādas PVN uzlikšanas un iekasēšanas vienkāršotas procedūras ieviešanu mazajiem uzņēmumiem, šajā sakarā atsaucoties uz 1988. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās 138/86 un 139/86 *Direct Cosmetics* un *Laughtons Photographs* (*Recueil*, 3937. lpp., 41. punkts).

Tiesas vārtējums

22 Vispirms ir jānorāda, ka Sestās direktīvas 24. panta 1. punkta daļbvalstī ir atzīta iespēja mazajiem uzņēmumiem piemērot pašu režīmu; tas ir izņēmums no vispārējā režīma, kas ieviests ar šo direktīvu (šajā sakarā skat. 1998. gada 22. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-308/96 un C-94/97 *Madgett un Baldwin, Recueil*, I-6229. lpp., 34. punkts). Tieši tāpat kā pārējās pašas režīmi, kas paredzti šīs direktīvas 25. un 26. punktā, minētajā 24. pantā paredztais režīms ir jāpiemēro tikai tiktāl, ciktāl tas nepieciešams, lai sasniegtu [minētā panta] mērķi (šajā sakarā skat. 2005. gada 8. decembra spriedumu lietā C-280/04 *Jyske Finans, Krājums*, I-10683. lpp., 35. punkts). Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai izņēmums vai atkāpe no vispārējā noteikuma ir jāinterpretē šauri (2001. gada 18. janvāra spriedums lietā C-83/99 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-445. lpp., 19. punkts, un 2004. gada 15. jūlija spriedums lietā C-321/02 *Harbs, Krājums*, I-7101. lpp., 27. punkts).

23 Turklāt pretī tam, ko apgalvo Austrijas Republika, no iepriekš minētā sprieduma lietā *Direct Cosmetics un Laughtons Photographs* nevar secināt, ka daļbvalstī piemērotā plašā rēķināšanas brīvība nodokļu uzlikšanas vienkāršotās procedūras izvēlē, ko tās nolemj ieviest PVN jomā. No minētā sprieduma 41. punkta izriet, ka Tiesa tajā ir pārbaudījusi tikai rēķināšanas brīvības apjomu, kas daļbvalstī piemērots, izlemjot veikt vai neveikt vienkāršotus pasākumus saistībā ar Sestās direktīvas 24. panta 1. punktu.

24 Ar režīmu, kas ir ieviests ar Finanšu ministra noteikumiem, uzņēmumi, kuri veic pasažieru starptautiskos pārvadījumus un kuri atbilst dažiem kritērijiem, ir atbrīvoti no pienākuma veikt uzskaiti PVN jomā. Tā kā tie ir atbrīvoti no pienākuma izrakstīt faktūrinus, kuros norādīts PVN, šie uzņēmumi Austrijā sasniegtajam apgrozījumam var piemērot vidējo likmi, kas ir vienāda ar atskaitamo likmi, bet tādā gadījumā tie vairs nevar norādīt uz citā summā, kas atskaitāmas saskaņā ar atmaksas procedūru. Šāds atbrīvojums izpaužas tādējādi, ka PVN netiek nedz deklarēts, nedz maksāts; starp citu, Austrijas Republika to neapstrīd.

25 Sestās direktīvas 24. panta 1. punkta ir paredzēts, ka daļbvalstī ir iespēja "piemērot vienkāršotu procedūru, piemēram, vienotas likmes sistēmu nodokļu uzlikšanai un iekasēšanai". No šīs normas teksta neizriet, ka tās varētu pilnībā atbrīvot mazos uzņēmumus no pienākuma maksāt PVN; [nodokļa] uzlikšanas procedūru var viengrībi vienkāršot, taču nav paredzēta iespēja attiecīgās uzņēmumus pilnībā izslēgt no PVN maksātāju loka. Piemērojot atbrīvojumu, kāds paredzēts Finanšu ministra noteikumos, PVN nemaz netiek iekasēts, tādējādi jautājums vairs nav par "iekasēšanas procedūru" – kaut arī vienkāršotu –, uz kuru ir skaidri norādīts minētajā normā. Turklāt "vienotas likmes", kas ir minētas kā piemērs nodokļu uzlikšanas vienkāršotai procedūrai, ir piemērs tam, ka saskaņā ar minētajā normā paredzēto režīmu uzņēmumiem faktiski ir jāmaksā PVN. Tātad jādziens "vienkāršota procedūra" nevar nozīmēt pilnīgu šā nodokļa neuzlikšanu un neiekasēšanu.

26 Šo interpretāciju apstiprina Sestās direktīvas 24. panta 2.–5. punkts; šajā normā ir skaidri minēta daļbvalstī iespēja piemērot "atbrīvojumu no nodokļa", bet tas nav teikts minētajā panta 1. punktā. Šādas iespējas neietveršana liecina par to, ka atbrīvojumi no nodokļa nav iekāuti nodokļa uzlikšanas vienkāršotajā procedūrā, ko daļbvalstī var ieviest saskaņā ar minēto 1. punktu.

27 No iepriekš izklāstajiem apsvērumiem izriet, ka režīms, kas ir ieviests ar Finanšu ministra noteikumiem, pārsniedz pilnvaras, kas dalībvalstīm piemīt Sestās direktīvas 24. panta 1. punkta piemērošanā, jo ar to ir nevis ieviesta "vienkāršota procedūra [...] nodokļu uzlikšanai un iekasēšanai", bet gan attiecīgā uzņēmumi ir atbrīvoti no pienākuma deklarēt un maksāt PVN. Šādos apstākļos nav jāizvērtē pārējais argumentu pamatotība, kurus Komisija izvirzījusi, lai pierādītu, ka pretēji tam, ko apgalvo Austrijas Republika, šis režīms nevar pamatot ar minēto normu.

28 Tātad ir uzskatāms, ka minētais režīms ir pretrunā Sestās direktīvas normām.

29 Tādējādi ir jāatzīst, ka, ataujot Austriju nereģistrētiem nodokļu maksātājiem, kas šajā dalībvalstī veic pasažieru pārvadājumus, neiesniegt nodokļu deklarācijas un nemaksāt PVN neto summu, ja to gada apgrozījums šajā valstī ir mazāks par EUR 22 000, piemērot, ka šāds gadījums maksājuma PVN summa ir vienāda ar atskaitāmo PVN summu, un vienkāršoto regulējumu piemērojot ar nosacījumu, ka šis nodoklis netiek minēts fakturējos vai dokumentos, kurus izmanto fakturēšanu vietā, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Sestās direktīvas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 2. punktu, kā arī 22. panta 3.–5. punktu.

Par tiesāšanas izdevumiem

30 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanas izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir vērsusies pret Austrijas Republiku un Austrijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **ataujot Austriju nereģistrētiem nodokļu maksātājiem, kas šajā dalībvalstī veic pasažieru pārvadājumus, neiesniegt nodokļu deklarācijas un nemaksāt pievienotās vērtības nodokļa neto summu, ja to gada apgrozījums šajā valstī ir mazāks par EUR 22 000, piemērot, ka šāds gadījums maksājuma nodokļa summa ir vienāda ar atskaitāmo pievienotās vērtības nodokļa summu, un vienkāršoto regulējumu piemērojot ar nosacījumu, ka šis nodoklis netiek minēts fakturējos vai dokumentos, kurus izmanto fakturēšanu vietā, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 2. punktu, kā arī 22. panta 3.–5. punktu Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze;**
- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **Austrijas Republika atlīdzina tiesāšanas izdevumus.**

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – vācu.